

Sygn. akt VI U 194/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 13 grudnia 2012 r., znak:(...)

w sprawie: S. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...) do dnia (...)
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 194/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu S. B. od dnia 1 grudnia 2012 roku dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 j.t.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za zdolnego do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. B. (ostatnio zatrudniony jako elektryk) do dnia 30 listopada 2012 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 26 października 2012 roku złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: kardiologa i specjalisty medycyny pracy.

W/w biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 25 marca 2013 roku opinii rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca leczoną angioplastyką wieńcową z implantacją stentu do OM2,
- dławicę piersiową wysiłkową II CCS,
- nadciśnienie tętnicze,
- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową.

W ocenie biegłych, na podstawie przeprowadzonego badania, stan zdrowia ubezpieczonego powoduje częściową zdolność do pracy na poziomie posiadanych kwalifikacji od 1 grudnia 2012 r.

- dowód: opinia biegłych (k. 15-16 akt sądowych)

Wnioski zawarte w w/w opinii (orzeczona „częściowa zdolność do pracy”) dyskwalifikowały niniejszą opinię, bowiem biegli mieli się wypowiedzieć co do ewentualnej niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Z uwagi na powyższe, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: kardiologa i specjalisty medycyny pracy.

W opinii uzupełniającej w/w biegli wskazali, że rozpoznane u badanego schorzenia nie powodują ograniczenia zdolności do wykonywania pracy w wyuczonym zawodzie. Biegli stwierdzili, iż badany w kwietniu 2011 r. miał wykonaną angioplastykę wieńcową z powodu dolegliwości dławicowych, zaś obecnie nie zgłaszał dolegliwości dławicowych, przeto nie było wskazań do poszerzenia badań diagnostycznych/próby wysiłkowej. Zdaniem biegłych schorzenie to, jak również żylaki podudzia i przebyta operacja przepukliny bez cech wznowy, nie ograniczają zdolności do wykonywania prac średnio-ciężkich. Biegli podtrzymali swoją opinię wydaną w tej sprawie w dniu 25 marca 2013 r.

-dowód: opinia uzupełniająca (k. 32 akt sądowych)

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych ubezpieczony na rozprawie w dniu 19 września 2013 r. (k. 52 akt sądowych) wniósł zastrzeżenia do sporządzonej przez biegłych opinii. Ubezpieczony wskazał, że jego zaświadczenie kwalifikacyjne straciło ważność 17 października 2012 r. z powodu upływu 5 lat od daty wystawienia, przy czym nie starał się o nowe świadectwo, gdyż w międzyczasie stracił zatrudnienie. Warunkiem uzyskania uprawnień jest uczęszczanie na kurs i egzamin. Ubezpieczony podniósł, iż leczący go lekarze kardiolog, neurolog i specjalista chorób wewnętrznych stwierdzili, iż stan jego zdrowia nie uległ poprawie i nie rokuje poprawy. W związku z powyższym,

ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii II zespołu biegłych lekarzy sądowych w tym samym składzie w celu ponownej oceny jego stanu zdrowia.

Sąd uwzględnił wniosek dowodowy ubezpieczonego i postanowieniem z dnia 19 września 2013 roku dopuścił dowód z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych następujących specjalności: kardiologa i specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 21 października 2013 roku opinii sądowo-lekarskiej rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- przewlekłą chorobę niedokrwinną serca po angioplastyce gałęzi brzożnej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu BMS 20 (IV.2011 r.),
- nadciśnienie tętnicze,
- cukrzycę t 2,
- otyłość BMI 30,
- stan po leczeniu chirurgicznym przepukliny pachwinowej lewostronnej,
- żylaki podudzi.

Zdaniem biegłych sądowych drugiego zespołu stwierdzone schorzenia są podstawą do uznania ubezpieczonego za okresowo, całkowicie niezdolnego do pracy w wyuczonych i wykonywanym zawodzie, przy czym niezdolność ta istnieje od dnia (...). na okres dwóch lat. W opinii biegłych stan zdrowia ubezpieczonego upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym okresową, całkowitą niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z uwagi na powyższe biegli nie podzielili orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, jak również I zespół biegłych lekarzy sądowych. Podstawą wydanej opinii sądowo-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, którą dysponował organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego, przy czym w wywiadzie pacjent podał, że ostatnio przeszedł wylew krwi dośródkowy, który leczył u okulisty.

-dowód: opinia drugiego zespołu biegłych (k. 59-60 akt sądowych)

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez drugi zespół biegłych organ rentowy pismem procesowym z dnia 19 listopada 2013 r. (k.71 akt sądowych) wniósł zastrzeżenia do sporządzonej przez biegłych opinii. Organ rentowy wskazał, że zgodnie ze stanowiskiem Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS: opinia II zespołu biegłych lekarzy sądowych zawiera w sentencji błędy i niespójności, bowiem stwierdzają oni niezdolność do pracy na poziomie kwalifikacji, a proponują całkowitą niezdolność do pracy. Jednocześnie postawione przez biegłych rozpoznanie – przewlekła choroba niedokrwinną serca bez określenia skali funkcjonalnej według CCS jest nieściśle i nie stanowi dowodu obiektywnego, uzasadniającego sentencję. Jak wynika z dokumentacji z leczenia oraz oceny kardiologa ZUS obecnie jest to I/II ° CCS, a więc możliwość wykonywania pracy elektryka jest zachowana. Pozwany organ wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego o specjalności kardiologa, a w przypadku nie uwzględnienia wniosku – o oddalenie odwołania.

Sąd uwzględnił wniosek dowodowy ubezpieczonego i postanowieniem z dnia 25 listopada 2013 roku dopuścił dowód z opinii trzeciego zespołu biegłych lekarzy sądowych następujących specjalności: kardiologa i specjalisty medycyny pracy.

Biegły lekarz sądowy z zakresu kardiologii w wydanej w dniu 3 kwietnia 2014 roku opinii sądowo-lekarskiej rozpoznał u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- chorobę niedokrwienną serca II klasy CCS,
- stan po angioplastyce wieńcowej z implantacją stentu BMS do gałęzi brzożnej (20.04.2011 r.),
- nadciśnienie tętnicze z przerostem lewej komory,
- niedomykalność zastawki mitralnej – łagodną,
- niewydolność rozkurczową serca II klasy NYHA,
- cukrzycę leczoną dietą,
- otyłość,
- stan po leczeniu operacyjnym przepukliny pachwinowej lewostronnej,
- żylaki podudzi.

Zdaniem biegłego sądowego kardiologa stwierdzone schorzenia są podstawą do uznania ubezpieczonego za okresowo, częściowo niezdolnego do pracy w zawodzie elektryka na okres dwóch lat. W opinii w/w biegłego stan zdrowia ubezpieczonego istotnie ogranicza zdolność do pracy wymagającej dużego wysiłku, dźwigania i pracy na wysokości jaką jest praca elektryka zmianowego.

Z uwagi na powyższe w/w biegły nie podzielił orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, jak również opinii biegłego kardiologa z dnia 25.03.2013 r., natomiast zgodził się z opinią biegłego kardiologa z dnia 21.10.2013 r. Biegły kardiolog w opinii z 3 kwietnia 2014 r. stwierdził, iż powyższe opinie nie wzięły pod uwagę oceny wydolności układu krążenia. W jego ocenie u badanego występują objawy niewydolności rozkurczowej serca z prawidłową frakcją wyrzutową lewej komory powodowane przerostem koncentrycznym mięśnia lewej komory, nadciśnieniem tętniczym i chorobą wieńcową. Podstawą wydanej opinii sądowo-lekarskiej była ta sama dokumentacja medyczna, którą dysponował organ rentowy w toku prowadzonego postępowania orzeczniczego.

-dowód: opinia biegłego kardiologa (k. 104-106 akt sądowych)

Biegły lekarz sądowy z zakresu medycyny pracy w wydanej w dniu 15 maja 2014 roku opinii sądowo-lekarskiej rozpoznał u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca,
- stan po angioplastyce gałęzi brzożnej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu,
- nadciśnienie tętnicze,
- cukrzycę typu 2,
- otyłość,
- żylaki podudzia,
- stan po operacji przepukliny pachwinowej lewostronnej.

W ocenie biegłego sądowego lekarza medycyny pracy stwierdzone u badanego schorzenia nie powodują zdrowotnych przeciwwskazań do pracy w charakterze technika elektryka i ostatnio wykonywanym stanowisku elektromontera. Tym samym, biegły ten podzielił stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS, jak również biegłych sądowych wyrażone w opinii z 25.03.2013 r. W/w biegły nie zgodził się z opinią biegłego kardiologa z dnia 03.04.2014 r., który przyjął, iż praca elektromontera jest średnio-ciężka, a rzeczywiście jest pracą obciążoną wysiłkiem

umiarkowanym, oraz tego iż badany głównie pracował jako majster, kierownik, specjalista ds. energetycznych. W jego ocenie, u badanego nie zachodzą również przeciwwskazania do pracy na wysokości.

-dowód: opinia biegłego lekarza specjalisty medycyny pracy (k. 120-122 akt sądowych)

W piśmie z dnia 10 lipca 2014 r. ubezpieczony wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego lekarza - specjalisty medycyny pracy z dnia 15 maja 2014 roku, podnosząc, iż nie jest on w stanie nadal wykonywać pracy dotychczas wykonywanej i zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Po zapoznaniu się z opiniami wydanymi przez biegłych III zespołu, organ rentowy złożył pismo procesowe (k. 161 akt sądowych), w którym poinformował, iż nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłego lekarza medycyny pracy z 15 maja 2014 r., natomiast zgłosił zastrzeżenia do sporządzonej przez biegłego kardiologa opinii z dnia 3 kwietnia 2014 r., powołując się na w/w opinię specjalisty medycyny pracy oraz wcześniejszą opinię biegłych z 25.03.2013 r. Pozwany organ wniósł o przekazanie jego zastrzeżeń biegłemu lekarzowi sądowemu - specjalście kardiologowi, ponadto o zobowiązanie go do ustosunkowanie się do orzeczenia z dnia 15.05.2014 r., a w przypadku nie uwzględnienia wniosku – o oddalenie odwołania.

W opinii uzupełniającej z dnia 10 sierpnia 2014 r. biegły kardiolog wskazał, że opinia lekarza medycyny pracy nie wzięła w ogóle pod uwagę stwierdzonej u badanego niewydolności serca i otyłości, które to schorzenia utrudniają lub uniemożliwiają wykonywanie czynności zawodowych. Schorzeniami powodującymi niezdolność do pracy jest choroba wieńcowa i niewydolność serca, nadciśnienie tętnicze i otyłość. Obecny stan zdrowia ogranicza zdolność do pracy wymagającej wysiłku fizycznego i pracy na wysokości wiążącej się z koniecznością poruszania się po schodach lub drabinie jaką jest praca elektryka zmianowego. Biegły podtrzymał w całości swoją opinię wydaną w tej sprawie i stwierdził u badanego częściową, okresową niezdolność do pracy.

-dowód: opinia uzupełniająca (k. 171-172 akt sądowych)

Po zapoznaniu się z w/w opinią uzupełniającą wydaną przez biegłego kardiologa, organ rentowy złożył pismo procesowe (k. 184 akt sądowych), w którym wniósł zastrzeżenia do sporządzonej przez biegłych opinii. Organ rentowy wskazał, że zgodnie ze stanowiskiem Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS: ubezpieczony pracował głównie jako majster, kierownik-specjalista ds. energetycznych, co potwierdza w swej opinii biegły lekarz sądowy specjalista medycyny pracy (opinia z dnia 15.05.2014 r.), a nie jako elektryk wykonujący pracę fizyczną, jak podkreśla biegły kardiolog w opinii z dnia 10.08.2014 r. Ponadto należy się odnieść do stanowisk pracy zgodnych z kwalifikacjami badanego, a nie do jednego - jak uczynił kardiolog (opinia 10.08.2014 r.). Badany jest zdolny do pracy poprzednio wykonywanej, tj. jako mistrz, może też pracować przy projektowaniu przyłącz energetycznych do sieci i dokonywać odbiorów tych przyłączeń, może też być specjalistą ds. sieci energetycznych i są to stanowiska pracy zgodne z kwalifikacjami. Biegły lekarz sądowy specjalista kardiolog zawęził swoje stanowisko, co do pracy ubezpieczonego na stanowisku z dużym wysiłkiem fizycznym, a nie uwzględnił możliwych innych stanowisk pracy.

Pozwany organ wniósł o przekazanie jego zastrzeżeń biegłemu lekarzowi sądowemu specjalście kardiologowi, bądź o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego o tej specjalności, a w przypadku nie uwzględnienia wniosku – o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego i uznał za zbędne powoływanie kolejnych biegłych lekarzy sądowych. Podzielił natomiast wnioski zawarte w opinii biegłego kardiologa w opinii z dnia 3 kwietnia 2014 r. oraz w opinii uzupełniającej z dnia 10 sierpnia 2014 r. Nie budzi wątpliwości, iż ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych, w niniejszym przypadku przede wszystkim opinii biegłych z zakresu kardiologii i medycyny pracy. Jednakże ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość

wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ocena taka ma charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd.

Zastrzeżenia pozwanego Zakładu podnoszone w sprawie nie dotyczyły konieczności wyjaśnienia kwestii medycznych. Organ rentowy w swej argumentacji powoływał się na opinię lekarza medycyny pracy, która opierała się na założeniu, że ubezpieczony może wykonywać pracę mistrza. Z całą stanowczością należało zatem podkreślić, iż „mistrz” nie jest to zawód, a jedynie stanowisko, którego co istotne nikt nie gwarantuje ubezpieczonemu. Co więcej, jak słusznie wskazał w opinii uzupełniającej biegły lekarz kardiolog, lekarz medycyny pracy w swej opinii nie wziął w ogóle pod uwagę stwierdzonej u badanego niewydolności serca i otyłości, które to schorzenia utrudniają lub uniemożliwiają wykonywanie czynności zawodowych.

W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych, to strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejącą opinię, ewentualnie uzasadniają powołanie opinii dodatkowych. Takich okoliczności organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił, poprzestając na kwestionowaniu opinii biegłego kardiologa, z powołaniem się na odmienną interpretację stanu zdrowia ubezpieczonego zaprezentowaną przez I zespół biegłych, jak również biegłego specjalistę medycyny pracy z III zespołu biegłych, co jednakże uznać należy za niewystarczające dla podważenia wydanego orzeczenia.

Sąd podzielił w całości opinię wydaną przez biegłego kardiologa w dniu 3 kwietnia 2014 r. oraz opinię uzupełniającą z dnia 10 sierpnia 2014 r. Są one bowiem wyczerpujące, logiczne i zgodne z zakresami fachowej wiedzy medycznej, w związku z czym nie ma podstaw do ich podważenia, pomimo zastrzeżeń zgłoszonych przez pozwanego. W/w biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny kardiologii, zaś swe opinie wydał po zapoznaniu się z dokumentami leczenia, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 j.t.), a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na dalszy okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika powód spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

albowiem biegły lekarz sądowy kardiolog w wyniku przeprowadzonego badania orzekł, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, mimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego, bowiem dla dokonania aktualnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z szeregu, w dodatku sprzecznych ze sobą opinii biegłych sądowych. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie była jedynie odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, w stosunku do oceny dokonanej przez organy orzecznicze ZUS. Okoliczności te świadczą o tym, iż nie wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Ewa Milczarek